Doğan Kardeş

Sayı 363

UÇURTMA UÇURUYORUZ

Krş. 15

Eğer Sedef izleri bulmamış olsaydı, Jim Çavuş hangi salı olduğunu bilmiyecekti. Mektup, salı akşamı yazıldığına göre demek ki onlar, çarşamba sabahı yola çıkmışlardı. Halbuki bu akşam perşembe akşamıydı. Jam Çavuş'un buna çok canı sıkıldı. Kızılların, Pat'ın babasına bir fenalık yapmalarından korkuyordu.

O gece yattı. Ertesi sabah erkenden yola çıktılar. Yeşil koru yoluna geldikleri vakit, Jim Çavuş kızağından indi ve etrafına bakındı. Kızıllar herhalde, burada durup ateş yakmışlardı. Biraz daha dikkat edince, tepedeki ağaçlardan birinin dallarının kopmuş olduğunu gördü Dalın duruş vaziyeti, kuzey batıyı işaret ediyordu. Dal yeni kopmuştu. Dün gece rüzgâr olmadığına göre, fırtınadan kopmuş olamazdı. O halde Frank Blaine, bir kurnazlık daha yapmıya muvaffak olmuştu. «Haydi Sedef» diyerek Jim Çavuş tekrar kızağına bindi ve yola koyuldu.

Geceyi, yol üstündeki kulübelerden birinde geçirdi. Ertesi gün, yol boyunda bir karaltı gördü.

İlk önce, bir hayvan ölüsüdür diye geçip gitmek istedi, fakat köpekler havlıyor, ilerlemek istemiyorlardı. Jim Çavuş, dikkat edince karaltının bir kızak köpeği ölüsü olduğunu anladı. Demek ki köpeklerinden birini kaybetmişlerdi. O gün, öğleden sonra, saat dörtte bir köpek ölüsüne daha ve ertesi sabah on birde de bir tanesine daha rastladılar. İki köpekle ilerlemeleri, çok güç olduğu için Jim Çavuş neredeyse onlara yetişecekti. Hem geçtiği yollardaki ayak izlerinden anladığına göre, artık Kızıllar yürümeğe başlamışlardı.

Jim Çavuş, onları yakalayınca ne yapacağını düşünmeğe başlamıştı. Bu sırada Sedef iğilmiş, bir şeyler kokluyordu. Jim Çavuş kızaktan indi ve Sedefin yanına gitti. Yerde bir insan ölüsü vardı. Hemen iğildi ve yüzükoyun yatan ölüyü çevirdi. Kızıllar, Frank Blaine'nin başına bir kurşun sıkarak, onu öldürüp yol üstünde bırakmışlardı.

Çavuş, Frank Blaine'in ölüsünü bulduğu sabah Pierre le Brun de Cameronda ümitsiz bir halde

dolaşıyordu.

Kendi kendine : «Buraya bak Pete. Sen hayvanları belki iyi anlarsın ama, sende insan anlıyacak kafa nerde ? Bak Çavuş'a bir görüşte bir insanın iyi veya kötü olduğunu anlıyor ! Halbuki sen, birinin yüzüne on defa baksan yine onun iyi mi kötü mü olduğunu anlamazsın. İşte bu işi de beceremedin», diyordu. Pete, Çavuş'a söz verdiği gibi, köyde en çok kimin parası olduğunu öğrenecekti. Halbuki bu mevsim işler o kadar iyi gitmişti ki, herkes zengin olmuştu. Kendi kendine bir liste yaptı. Bu listeye yedi kişinin adını yazdı. Pete bunların hepsinden, ayrı ayrı şüpheleniyordu. Listedekilerin ilk beş tanesi, hapse girip çıkmış insanlardı. Hükûmete kızgın oldukları için, fenalık olsun diye Kızıllara yardım edebilirlerdi.

Altıncı, çok namuslu bir İsviçreliydi. Kanadaya da bağlıydı ama Kızılları sevdiğini de her yerde söylerdi. Öyleyse o da yardım etmiş olabilirdi. Yedincisi, Kanadaya yerleşmiş bir Fransızdı. Charlie isminde olan bu adam hem tembel, hem de zayıf karakterliydi. Önüne geleni dolandırırdı. Asıl onun Kızıllara yardım etmesinden şüphelenilirdi. Fakat Charlie çok tembel olduğu için onun böyle bir işe girişebileceğini zannetmiyordu.

CAMERONDAKİ KARIŞIK HABERLER

Bu yedi kişiyi aklında tutarak Cameronda dolaşmıya başladı. İlk beş kişiden hangisine rastlasa oradan buradan konuşarak ağzını arıyordu. Nihayet beşinin de bir şeyden haberi olmadığına kanaat getirdi. İşte o zaman bütün şüpheleri İsveçli ile Fransızın üstünde toplandı. Bu son ikisinin paraya çok ihtiyaçları vardı. İsveçlinin kardeşi, harpte öldüğü için onun ailesine para göndermesi lâzımdı. Charlie de evlenecekti. Bu havadis Peteyi güldürdü. Kendisine para bulamıyan Charlie acaba nasıl çalışıp ta karısını geçindirecekti ? Ama bunu ona belli etmeden yavaş yavaş evinin yolunu tuttu. İşte Pete'de kendisine onun için kızıyordu. Bütün şüphelerini iki kişi üstünde toplıyabildiği halde, hangisinin kabahati olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

Mac ile Danny'de hiç bir şeyden haberi olmadıkları için Pat'in gideceğine üzülüyorlardı. Bir hafta geçtiği halde Blaine hâlâ gelmemişti. İkisi de sevinçliydi, belki Blaine bahara kadar gelmezdi. Danny bunları düşünürken, dükkânın kapısı açıldı ve içeriye genç kızılderililerden birisi girdi. Sarhoş olduğu her halinden belliydi. Avaz avaz bağırıyor «Bütün beyaz adamlar hırsızdır»

— Devam edecek —

HASAN KAPTAN KARDEŞ RESİM YAPIYOR

Hasan Kaptan kardeşi her halde tanırsınız? Bundan 3 yıl önce açtığı resim sergileriyle onu tanımıyan kalmadı. Bugün bütün Avrupa, Amerika onu tanıyor ve seviyor. Henüz 3 yaşındayken resme başlıyan Hasan kardeşin bugün 400-e yakın eseri var. İlerde büyük bir sanatkâr olacağına inandığımız Hasan Kaptan kardeş bütün renkleri seviyor ve rahat bir çalışmayla bir saatte bir tabloyu bitiriveriyor.

Yukarıdaki resimde onu yeni bir tablosu üzerinde çalışırken görüyorsunuz.

Yeniden Basıldı

İstanbul Radyosunun «Bir varmış, bir yokmuş» saatinde güzel masallarını dinlediğimiz Masal Babası Eflâtun Cem Güney'in bundan 5 yıl önce basılıp tükenen (ALTIN HEYBE) ve (AKIL KUTUSU) adlı iki masal kitabı yeniden basılarak satışa çıkarılmıştır. Birbirinden güzel ve gülünç olan bu kitapların fiatı 65, er kuruştur.

HER GÜN KAZA

Gün geçmiyor ki, gazetelerde bir kardeşin bir kaza yüzünden öldüğünü veya yaralandığını okumıyalım. Ben, bu haberlerden çok üzülüyorum. Tabiî bütün kardeşlerim de benim gibi aynı üzüntüyü duyarlar. Ne yazık! Bu kazaların çoğu, dikkatsizlik yüzünden oluyor. Bazıları da aceleden. Demek ki, dikkatli olur ve acele etmezsek, bu kazalar da başımıza gelmez.

Aman kardeşlerim, dikkatli olalım ve acele etmiyelim!.

TATİLDE OKUNACAK ROMANLAR

Bir kardeşimiz «Tatilde hangi Romanları okuyayım» diye soruyor. İşte bu kardeşe hararetle tavsiye edebileceğimiz Çocuk Romanları:

Issız Adada Bir Yıl, Küçük Prenses, Kurt Çocuk, Küçük Robensonlar, Kumlar Çiçeği, Kaybolan Kız, Küçük Ocakçı, Heyecanlı Bir Yaz Tatili Kelebek Okulu, Gümüş Patenler, Camlı Köşk, Çalınan Gerdanlık, Mavi Madalyon, Sihirbaz Kulesi, Kabralara Karşı..

Her Kitap 50 Kuruş.

DOĞAN KARDEŞ Yayınlarından olan bu romanları zevkle okuyacaksınız.

GÖÇMEN KUŞLAR

Cik, Cik. Göçmen kuşlar
Sıra, sıra uçarsınız
Yine geldiniz kırlara
Çiçekli bahçelere

Şarkı söyler uçarsınız
Bir bahara koşarsınız

Uyansın karıncalar
Vızıldasın arılar

Cik, Cik. Göçmen kuşlar
Arıyoruz her yerde
Şarkılarla uçan kuşlar,
Kelebekler nerede

★

SABAH

Uyanın. Sabah oldu.
Güneş doğdu.
İşte horoz ötüyor.
Sabah oldu kalk diyor.

Uyanın kardeşlerim.
Size Günaydın derim
İş başına koşunuz.
Yolları doldurunuz.

Aynur KOKGİL

YURDUMU DOLAŞIYORUM

İşte şurası Ankara
Burası Marmara
Hepsi Atalarımızdan kalan bir hatıra
İşte burası İstanbul
Neşeyi saadeti burada bul
Oradan geçelim Çanakkaleye
Buradaki vazolar bize hediye
Oradan İzmire geçelim
İncirini üzümünü yiyelim.
Denizlidir burası
Çok meşhurdur horozu.
Ordan doğru Isparta
Dünyanın biricik halıları burada
Ondan sonra da Konya
Vaktim azdı seyremedim doya doya.
Mersinden Adana'ya
Pamuk serdim ovaya
Adanadan Maraşa
Maraştan Malatyaya
Gaziantep kenarda
Urfa, Mardin bir yanda
Diyarbakır, Elâzığ, Bingöl, Muş, Bitlis,
Ağrı kenarından geçtik
Erzurum. derken geriye dönüyoruz,
Gümüşhane Sivas'a !
O güzelim Kayseri pastırmasını
Sofranızda görüyoruz.
Tokat, Yozgat derken
Amasya elmalarını yiyoruz.
Çankırı, Kastomonu
Ondan sonra doğru Bolu.
Eskişehir, Kütahya
Bursa derken Uludağ
Ve işte denizlerin şahı Marmara
Bu yurd gezimizde böylelikle erdi sona.

Sevim NART

YAZISIZ HİKÂYE

CAMCI ÇIRAĞI

Mevsim kıştı. Bir gün evvel bir arkadaşımız sınıfın, penceresinin büyük bir camını kırmıştı. Dışarıda iri beyaz kelebekleri andıran kar tanecikleri kâh kaldırım taşlarına, kâh çıplak kalmış ağaç dallarına bir tutkal gibi yapışıyorlardı. Sınıfımızda yanan sobadan çıkan alevler her öğrencinin yüzündeki heyecanı kolayca gösteriyordu. Öyle ya, dersimiz Coğrafya idi. Hepimiz heyecanla bekleşirken, kapıdan müdürün gönderdiği Camcı çırağı girdi. Biraz sonra da gözleri miyop olan Coğrafya Hocamız bütün heybetiyle kapıdan görünmüştü. "Günaydın Çocuklar" sözünü ağzından suratımıza fırlatırcasına çıkardı. Sağol mukabelesile o kürsüsüne bizde yerlerimize oturduk. Bir müddet sessiz sessiz durdu. Hepimiz acaba kimi kaldıracak diye beklerken Hocamız sınıfın aşağısına doğru seslendi:

— Hey oradaki. Sana söylüyorum. İngiltere'nin başlıca gelir kaynaklarının söyle.

— Bilmiyorum.

— Ya. Öyleyse Türkiye'nin en büyük iki gölünü sırasına göre söyle.

— Bilmiyorum.

— Nee.. En kolay şeylere cevap veremedin. Sen akşam ne yaptın.

— Bir kaç arkadaşla kahveye gidip İskambil oynadık.

— Bunu bana söylemiye utanmıyormusun? Bu gün buraya ne yapmaya geldin.

— Sınıfın kırık camını takmaya... Sınıf birden kahkahadan çınladı. Miyop Hocamız Camcı çırağı ile konuşuyordu....

Z. Güngör BERK

☆☆

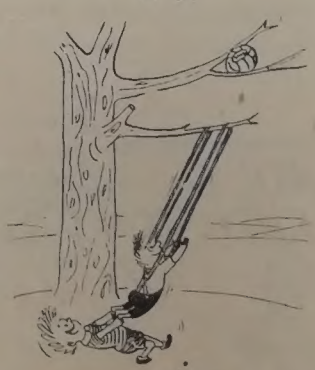

— Seni bırakınca topu yakalamağa çalış !..

HİKÂYE

KONUŞAN KUŞ

PİRİNÇ tarlaları karanlığa gömülürken yarı bellerine kadar çıplak sürücüler boz renkli mandaları köye götürdüler.

Fen de, o günkü vazifesini bitirip karnını tıka basa doldurduğu için gayet keyifli su palmiyeleri arasındaki yuvasına uçtu. Fen, ufak beyaz bir kuştu. Mandalar pirinç tarlasında çalışırken üzerlerine konan sivrisineklerle diğer böcekleri yerdi.

Fen, tatlı uykusu arasında, batak yılanı Nam'ın yuvasına nasıl sokulduğunu farketmedi. Kuşun dönüşünü sabırsızlıkla bekliyen sürüngen adamakıllı açtı. Ağacın gövdesine sarılarak kafasını yuvaya kadar uzattı, uyuyan kuşu yakaladı. Fakat tam o sırada nehirden gelen bir takım hışırlılar Nam'a bir tehlikenin yakın olduğunu haber verdi. Kıyıya bir sal yaklaşıyordu. Nam yakaladığı kuşu bırakıp sazlar arasında kayboldu. Fen, uyku sersemliği ve geçirdiği korku yüzünden bir türlü kendini toparlıyamıyor, yerde çırpınıp duruyordu.

Saldan çıkan üç kişiden biri Fen'i gördü, ayaklarından yakalayıp bir sazla bağladı. Gelenler, tarlada çalışan manda sürücüsü Dam Şu ile iki oğluydu. Fen'i yakalıyan küçüğü Tay en önde eve koştu. Tuğladan yapılmış ocakta pirinç haşlıyan kadına kuşu uzattı :

— Ziyafet var anne ! Eti, piliç eti kadar lezzetlidir.

Kadın memnun oldu. Oğluna kuşu kesip tüylerini yolmasını söyledi. O sırada birdenbire dile gelen Fen :

— Çıldırdınız mı siz ?!.. Beni kesip tüylerimi yolmak için kimden izin aldınız ?... diye bağırdı. Dünyada razı olmam.

Kuşun konuştuğunu duyan kadın şaşkınlıktan pirinç tenceresini devirdi. Kuşun konuştuğunu Tay da duydu, ama kızartma burnunda tüttüğü için bu görülmemiş olaya önem bile vermedi. Elini kuşa uzattı. Fen, olanca sesiyle :

— Vahşi çocuk !.. diye bağırdı.

Tay'ın annesi büsbütün korktu.

— Aman dokunma şuna. Bildiğimiz kuşlardan değil bu; kuş şekline girmiş bir cin yahut sihirbaz olmalı. Git, babanı çağır.

Tay, mandalara yem veren babasının yanına koştu. Fen, fırsattan fayda lanarak kadını korkutmağa başladı :

— Oğlunun beni kesmesine izin verirsen bak, başına ne işler açarım. Her gece hortlar, gelip ayaklarını gıdaklarım. Saçlarını, dişlerini döktürürüm, pirincini küflendiririm... Kadın korkudan bayılmak üzereyken Tay'la babası ve ağabeyisi Hyn gel-

diler. Dan Şu, Fen'in önünde eğilerek :

— Sana el kaldırmak haddimiz değil dedi. Hatta seni fakir kulübemizde saklamak bile saygısızlık olur. Yarın beraberce kaymakama gideriz.

Gerçekten, ertesi gün Dan Şu bayramlık elbiselerini giyerek Fen'i kapalı bir sepet içinde kasabaya götürdü. Kaymakam konuşan kuş için Dan Şu'ya iki kuruş verdi ve soluğu eyalet başkanının konağında aldı. Başkan ona bir kuruş verdi. Fen memnundu.

— İtibarım gittikçe artıyor, diye tüylerini kabartıyordu.

Ama eyaletin büyüğü de onu evinde uzun zaman tutmadı. İki gün sonra büyük hazırlıklar yapıldı. Başkan süslü bir tavtırıvana oturdu, Fen de yine kapaklı sepete girdi. İçin için kızıyordu. Şatafatlı seyyahatten bu vaziyette bir şey anlamıyordu ki !

Sepetin kapağı açılır açılmaz Fen yaylanmış gibi dışarıya bağırmağa başladı :

— Nezaketsiz adamlar ! İkide bir beni hapsedip karanlıkta, havasız bırakıyorsunuz. İnsaf, merhamet yok mu sizde ?

Birdenbire, İmparatorun karşısında olduğunu görünce sustu. Gözleri yaşarıncaya kadar gülen İmparator konuşan kuşu on bin kuruşa satın aldı ve şöyle bir emir verdi:

— Fen, bundan sonra sarayımda oturup memleketimdeki bütün kuşların başı olacaksın. Onlara mesajlarımı götürüp cevap getireceksin. Gel, omuzuma kon!

Fen, alkışlar arasında İmparatorun tahtına doğru uçtu. Birden gözünün önünde su palmiyesindeki yuvası canlandı. Saray halkının davranmasına meydan bırakmadan birdenbire havalandı, pirinç tarlalarına doğru uçtu. Kararı, eskisi gibi kendi yuvasında boz renkli mandaların geniş sırtlarında böcek toplayarak hür olarak yaşamaktı.

Böğürtlen Abla

TAHSİL

ve

CEHİZ

sigortaları

ne kadar küçük yaşta başlarsa

o kadar kârlıdır.

DOĞAN SİGORTA

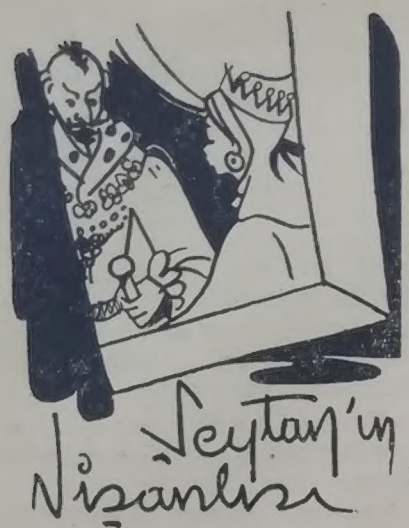

ÇOK eski zamanlarda, dünyanın sayılı güzellerinden bir prenses Billûr varmış. Onu gören bir daha aklından çıkaramazmış. Fakat dünyanın dört bucağından gelip prensesle evlenmek isteyenlerin hepsi ters yüzüne dönerlermiş. Çünkü Billûr güzel olduğu kadar da kibirli ve güzelliğiyle mağrurmuş.

Besbelli kalbleri yaralı olan taliplerinin ahına uğramış ki, bir gün, sarayına yeni bir istekli gelmiş. Bu, Şeytanın ta kendisiymiş. Prenses hemen eski taliplerine haber yollamış. Ama kimi,

— Şeytanla rekabet edilir mi?.

Kimi,

— Harbe gideceğim; evlenemem şimdi... diye cevap göndermiş.

Daha mert olanlar,

— Şımarık Prensesin oyuncağı olmak istemeyiz! diye açık konuşmuşlar.

Yakışıklı bir Şövalye kılığına giren şeytan saraya gelince prenses odasına kapanmış, kapının önüne bir sıra muhafız dikmiş. Fakat şeytanın kurnazlığı galip gelmiş. İblis, Billurun kedisi Amber'in kılığına girmiş, açık pencereden içeriye atlamış.

Bir anda kediciğin büyüyüp, büyüyüp kırmızı pelerinli, siyah kadife başlıklı bir şövalye halini aldığını gören prenses ilkin korkudan bayılmış. Kendisine gelince de şövalyenin yakışıklı, güleryüzlü olduğunu farketmiş; korkusu geçmiş.

Şeytan tatlı, içten bir sesle,

— Buraya gelirken dünyanın bütün servetini getirip ayağımıza serebilirdim, demiş. Fakat bunu yapmadım. Size, herşeyden değerli olan kalbimin sadakatını getirdim!

Billûr, onu Şeytanın elinden kurtarmak islemiyen Krallarla prensleri hatırlamış, onlardan öç almak için Şeytanla evlenmeğe karar vermiş.

O sırada, civardaki bir kasabadan geçen genç bir şair handa dinlenirken Prenses Billûrun başına geleni duymuş. Konuşanların bazıları güzel prensese acıyor; bazıları, kibrinin cezasını çekeceğini söylüyorlarmış.

Genç şair prensesi kurtarmağa karar vermiş. Yegâne eşyası olan gitarasını alarak şehir yolunu tutmuş. Şehre varmak için bir gölden geçmek lâzımmış. Şeytan kendine has kuvvetiyle bir düşmanın yaklaştığını sezmiş, gölde yaşıyan su perilerine şairi yolundan alıkoymalarını emretmiş.

Kayığa binen şair, küreklere asılır asılmaz bir sürü su perisi kayığı çevirmiş, tatlı sesleriyle şarkı söylemeğe başlamışlar. Delikanlı kolayca kurtulamıyacağını anlamış. Gitarasını alıp, bir yandan tellere gelişi güzel vurmağa; bir yandan da çirkin falsolu bir sesle kâh kedi gibi miyavlamağa, kâh köpek ulumasını taklit etmeğe başlamış.

Güzelliğe karşı fazla hassas olan periler dayanamamışlar. Genç şair de rahatça karşıya ulaşmış.

Şeytan, rakibinin onu bu sefer yendiğini anlayınca hiddetinden titremeğe başlamış. Billûr,

— Dışarda kocaman bir ayıyı gördüm. Hayatınız tehlikededir. Gidip vuracağım onu!.

Halbuki aşağıya indikten sonra kendisini kocaman siyah bir ayı şekline girmiş, saray kapısına yaklaşan şairin üzerine saldırmış. Fakat genç adam bir sıçrayışta gerilemiş. Sonra, ayağiyle ayının tam kalbine öyle kuvvetli bir tekme atmış ki, hayvan yere düşüp bayılmış. Şair ayının bir kulağını kesmiş, sarayın dış avlusuna girmiş. Nöbetçilerle konuşup, kim olduğunu, niçin geldiğini anlatıncaya kadar Şeytan yine kendi kılığına dönerek onlara yetişmiş. Birbirleriyle kavga ederken prenses Billûr işitmiş, pencereden aşağıya bakmış:

— Ne oluyor? Nedir bu gürültü?

Şeytan pencereye koşmuş.

— Ne olacak, dilenci kılıklı bir adam sizinle evlenmek istediğini söylüyor. Küstaha bir ders vermeme müsaade edin.

Şeytanı omuzudan kavrayıp pencereden geriye fırlatan şair,

— Prenses, ben seni Şeytanın pençesinden kurtarmağa gelen bir gencim, demiş. İzin versen de vermesen de onu yok edeceğim!...

Billûr gülmüş.

— Birkaç dakikada koca bir ayının hakkından gelen kuvvetli bir erkeği nasıl yok edersin cahil çocuk!

Bu sefer delikanlı gülmüş.. ve demin kestiği ayının kulağını sallamış. Şeytan, üzerine atılıp elinden kopuk kulağını almak isterken siyah kadife başlığı başından kaymış, bir kulağının kesik olduğu meydana çıkmış.

Genç şair avlunun köşesindeki ocağa doğru koşmuş, ayının kulağını ateşe fırlatmış.

— Alabilirsen al!... demiş.

Şeytan da kulağının arkasından ateşe atlamış. Şair, ocağın kocaman demir kapağını örtmüş. Böylece İblis cehennemin ateşine; genç şair de prenses Billûre kavuşmuş.

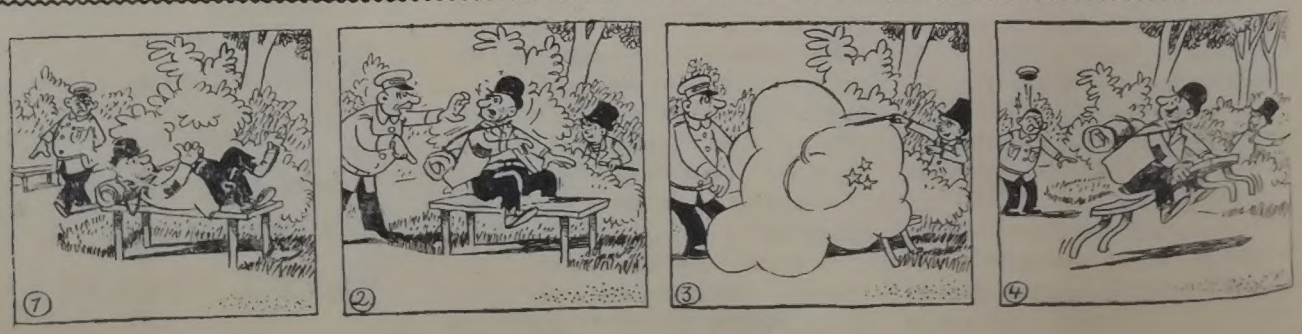

YAZISIZ HİKÂYE

Yüksek Atlama Yarışı

TUFAN yeryüzüne yayıldıkça bir tepeciğe sığınmış hayvanlardan bazıları suyun yükselmesini korkuyla takip ediyordu. Horoz beş dakikada bir çınlıyan sesiyle genel durum hakkında bilgi veriyordu.

Kazla ördeğin yüzmeğe başladığını haber verince ihtiyar köpek başını salladı.

— Tarihî dakikalar yaşıyoruz arkadaşlar!

Birdenbire, horozu çevreleyen hayvan halkasını yararak maymun, soluk soluğa,

— Çabuk olun, gemi hazır!.. diye bağırdı. Hemen biniyoruz.

Hayvanlarla kuşlara birkaç günden beri yapacakları gemi yolculuğunu haber vermekten fena halde yorulan fil,

— Bari biriniz böceklere bildirsin, dedi. Ben yapacağımı yaptım.

Kedi, bir türlü bulamadığı pireden başka bütün böceklere haber verdiğini söyledi.

İnce, zarif bacaklarının üstünde kırıta kırıta yürüyen ceylân horoza soruldu:

— Kardeşim, şu pireyi unutmuş gibi yapsak, olmaz mı? pek pis şey...

Fakat fil ceylânı ayıpladı.

— Koca gemide şuncağız pirenin kime zararı olur. Hep kendini düşünme Ceylân abla!

— Sen, kalın derin yüzünden pirenin yaptığı zararı anlayamazsın elbet. Asıl kendini düşünen sensin.

Maymun araya girdi:

— Şimdi kavganın sırası değil arkadaşlar! Kendinize gelin!.

Horoz, tepeye yaklaşan gemiye binmelerini emretti. Hayvanlar boy sırasiyle dizildiler. En önde upuzun zürafa duruyordu. Yoklama yapıldı. Pireden başka hepsi tamamdı.

İlk günlerde Nuhun Gemisindeki hayat herkesin hoşuna gitmişti. Sarı suların üstünden ağır ağır ilerleyerek, etrafta yüzen ağaç dallarını ve kütükleri seyrediyorlardı. Fakat gün geçtikçe bu değişmeyen manzara, hareketsiz hayat hayvanları sıkmağa başladılar. Koyunlar romatizmadan şikâyet ediyordu. Başı daima dışarda, sis içinde olan zürafa müthiş bir beyin nezlesine tutulmuştu. Ördekle kazların suya baktıkça içleri gidiyordu. Fakat horoz hepsinden daha neşesiz ve üzgündü. Bir gün, keyfini soran ceylâna,

— Sıhhatim yerinde, dedi; ama şu zavallı pire aklımdan çıkmıyor. Ölümünden biz sorumluyuz.

Ceylân omuz silkti.

— Üzülecek başka derdin yoksa, bunu düşünme. Pireyi kurtarmış olsaydık, belki en önce seni ısırırdı.

Keçi aralarında oyun oynamağı teklif etti. Hayvanlar bu teklifi beğendiler. Hep bir araya toplanıp oyun seçmeğe başladılar. Her biri; en iyi oynadıkları oyunları sayıyordu. Fakat Ceylân hiç birini beğenmiyordu. Horoz,

— Öyleyse sen söyle de, oynıyabileceğimiz bir oyunsa oynarız, dedi.

— Sıçrama yarışı yapalım. Maymun, geminin direğinin ucuna bir tahta yerleştirsin. Tahtaya kadar atlıyabilen birinciliği alır.

Yarışı kolaylıkla kazanacağını düşünen zürafa bu teklifi destekledi. Fakat sevinci boşa gitti. Çünkü onu; hortumu uzun olan fili, gövdesi birkaç metrelik yılanı; atlamadan kanatlariyle uçan kuşları yarışa sokmadılar. Onlara seyircilik kalmıştı. İnce zekâsı ve görüşünün keskinliğiyle tanınmış kaz yarışın hâkemi olmuştu.

En kuvvetli atlayıcılar sona kaldılar. Ardı ardına vaşak, pars ve panter atladılar. Tahtaya en çok yaklaşan panter, fosfor gibi parlıyan gözleriyle etrafı süzdü:

— Beni geçen varsa çıksın ortaya!

— Ben varım.

Yay gibi gerilen ceylân havaya fırlayıp başiyle nişan tahtasına değdi. Sevinçle,

— Geçtim!... Panteri geçtim!... diye haykırdı.

— Ben de seni geçtim ceylân!

Nişan tahtasının tam ortasından çıkan incecik, cırlak ses pireye aitti. Ceylânın başındaki kılların arasına gizlenerek Nuhun Gemisine girmiş, onu istemiyen benci, mağrur ceylândan böylece öç almıştı.

HEM SICAK HEM SOĞUK

Bir fabrikatör son zamanlarda alüminyumdan kumaş yapmıştır. «Milium» adı verilen kumaş alüminyum tuzuyla işlenmiştir; iki taraflıdır.

Soğuk havada, alüminyumla madenleştirilmiş taraf içe giyilir; vücudun sıcaklığı dışarıya gitmez. Sıcak havalarda kumaşın alüminyumlu yüzü dışa çevrilir. Böylece güneşin içe geçmesine engel olunur.

★

E - 42 ŞEHRİ

İtalyada, Romadan 7 kilometre mesafede yeni bir şehir kurulmaktadır. Yapı işiyle uğraşan mimarlarla mühendisler, şehrin Avrupanın en modern şehri olacağını söylüyorlar.

İki yıl sonra tamamlanacak olan şehrin adı şimdilik E - 42 dir. Şehrin üçte biri bahçelere ve parklara ayrılmış, binaların inşasına başlanmadan önce 36.000 ağaç dikilmiştir.

Bir Sedef Düğmenin Hikâyesi

Anlatan: Hikâyeci Teyze

BU, ortası dört delikli, ufak bir sedef düğmeydi. Onu, içinde bulduğu kutudan bir genç kadın satın aldı. Eve getirdikten sonra kızına seslendi :

— Melek, bak; bayramlık buluzuna ne güzel sedef düğmeler aldım ! Hikâyemizin kahramanını, on iki yaşında, güler yüzlü Meleğin beyaz ipekli buluzunun sağ koluna diktiler. Bayramın üç günü Melekle beraber gezintilere giden sedef düğme değişik yerleri, başka başka insanları görerek epey eğlendi. Fakat en önemli sinamaya gittikleri gün oldu. Sedef düğme kendi önemini o zaman anladı.

Bir detektif filmi oynuyordu. Bankayı soyan hırsız sonunda, soyduğu kasanın yanında bulunan düğmesinden yakalanıyordu. O günden sonra sedef düğme hayatının önemli olayını sabırsızlıkla beklemeğe başladı. Sahibinin, bir kız öğrenci olduğunu hesaba katmıyordu galiba...

Okulun bitmesinin haftasında Melekle ailesi yazlığa çıktılar. Bursa civarında kiraladıkları köşkün yakınında bir derebey konağının harabeleri vardı. Civar halkı bu harabelere iyi gözle bakmıyor, hakkında türlü türlü hikâyeler anlatıyordu. En heyecanlı olanları ihtiyar bahçıvan Rafet ağa bilirdi. Rafet ağanın dedesi son derebeyin ahçılığını yapmıştı.

Küçük Melekle ihtiyar bahçıvan çabucak ahbap oldular. Melek, Rafet ağaya gazete okuyor, asker torununa mektuplar yazıyordu. Rafet ağa da, bahçe işinden vakit bulunca esrarlı konağa ait hikâyeler anlatıyordu. Böylece bir gün Melek pek heyecanlı bir şey öğrendi: Konakta, yalnız beylerin bildikleri gizli bir oda vardı. Odanın içinde Ortaçağdan kalma, değerli kitaplar saklıydı.

Havalar serin gittiği için yazlıklar henüz giyilemiyordu. Melek en çok sevdiği ve artık bayramlık olmaktan çıkan ipekli buluzunu giymişti. Kızın, konaktaki gizli odaya merakını sezen sedef düğme «Sakın o odayı aramağa heveslenmesin !» diye düşünüyordu.

Melek gerçekten, hemen hemen her gün harabelere gidiyor, konağın içine girip dolaşıyordu. Odaların sağlam kalan kapı ve duvarlarını olanca dikkatiyle inceliyordu. O gün odalardan birinde bir yük dolabının içindeki tahtalardan biri tıpkı yaylı bir kapak gibi açılıverdi. Melek, sevinç içinde :

— İşte, kimsenin bulamadığı şeyi ben buldum !... diye bağırdı.

Düğmeyi bir telaştır aldı, Rafet ağanın anlattığı hikâyeyi hatırlamıştı : 20 - 30 yıl önce konak sahiplerinden bir genç, bir gün İstanbuldan sırf gizli odayı aramak için gelmişti. Konağa girdiğini görenler ne zavallının çıktığını gördüler, ne de binanın içinde kendini bulabildiler.. Tahtanın kalktığı boşluğun içinde daracık bir merdiven görünüyordu.

Melek :

— Elektrik fenerim de yanımda, dedi. İnip dolaşayım biraz.

Meraklı kız, elektrik fenerini sol eline alıp sağ elini yere dayayarak boşluğa inmeğe hazırlandı. O anda düğme olanca güciyle kendini geriye attı. Dikili olduğu iplik koptu, düğmecik yere yuvarlandı. Tahtalar arasına düşeceğinden ödü koptu ama, bereket versin ki tam zamanında durdu.

Melek merdivenin sonuna gelince iki yana uzanan karanlık bir koridor gördü. Esrarlı kütüphaneyi orada bulacağından emindi. Son basamağa ayağını basar basmaz yukarıda açık duran tahta kapak, birden bire kapanıverdi. Besbelli, basamağın altında gizli bir tertibat vardı. Melek koşarak merdiveni çıkıp tahtaya vurmağa başladı, ama kapak açılmadı. Tekrar aşağıya inip koridorun bir ucuna doğru yürüdü : toprakaltı yolundan belki harabelerin bir tarafına çıkardı. Ama bu ümidi de boşa gitti. Üstelik fenerin pili bitmiş, Melek karanlıkta kalmıştı. Körler gibi merdivene kadar yürüdü, alt basamağa çöktü.

Ne kadar zaman böylece kaldığını kestiremedi. Boyundan büyük işe kalkıştığına çoktan pişmandı. Bir aralık yukardan bir takım sesler duyuldu :

* *

En Genç Gazeteci

Geçen yıl Helsinki Olimpiyatlarına gelen gazeteciler arasında iki Japon reportajcısı vardı. İkisinin yaşı beraberce 23 tü... Kız 12, erkek 11 yaşındaydı. İkisi, Tokyonun büyük bir gazetesinin yaptığı müsabakayı kazanarak gazete hesabına Olimpiyada gelmişlerdi. Reportajları gazetelerin Çocuk sayfalarında çıkmıştı.

Olimpiyadlardan söz açmışken; ilk Olimpiyadın Milâttan önce 776 yılında, yani 2.729 yıl önce yapıldığını da söyliyelim. İlk Olimpiyadlar Yunanistanda, Olempos tepesinde yapılırdı.

Olimpiyadlar Milâttan önce 396 yılına kadar sürdü. Daha sonra çok uzun bir zaman için bu âdetten vazgeçildi. Zamanımızın ilk Olimpiyadı Atinada 1896 da yapıldı. Harp yılları müstesna, Olimpiyadlar dört yılda bir tekrarlandı.

* *

— Melek !... Melek !...

— Küçük hanım !... Küçük hanım !.

— Buradayım... Yük dolabının altındaki boşlukta...

Meleğin sesi ansızın kesildi. Çünkü zavallı kız geçirdiği korkudan ve hatırladığı kaybolan gencin hikâyesinin verdiği heyecandan bayılmıştı.

★

Meleğin akşam yemeğinde eve dönmeyişi bütün aileyi telâşa düşürdü. Görüştükleri komşulara ve en başta Rafet ağaya gittiler. Evdekiler, Meleğin pek sevdiği nilüferleri toplarken havuza düştüğünden kuşkulanıyordu.

Rafet ağa,

— Küçük hanımı konağın harabelerinde bulacağımızı sanıyorum, dedi. Korkarım, o uğursuz kütüphaneyi aramağa çıkmıştır !

İki kola ayrıldılar : Babasile köşkün iki adamı havuza doğru yollandı. Rafet ağa ile Meleğin annesi ve Rafet ağanın yetişkin torunu, konağa gittiler. Ortalık kararmak üzereydi. Rafet ağa yolu fenerle aydınlatıyordu.

İşığı farkeden sedef düğmenin heyecanı son haddini buldu. Bütün varlığiyle parıldamağa çalıştı. Gayreti boşa gitmedi. Meleğin annesi, birden,

— Hah, işte Meleğin buluzundan kopan bir düğme !.. diye bağırdı. Haklısın Rafet ağa, kızım burada. Ümidin arttırdığı bir gayretle üçü bağırmağa devam ettiler. Fakat bir kereden fazla cevap alamadılar. Rafet ağa, elindeki sopayla yere vurmağa başladı. Boş bir ses duyunca:

— İşte giriş... dedi.

İki erkek, kapağın sırrını bilmedikleri için oldukça zahmetle tahtayı söküp attılar. Boşluğu fenerle aydınlatınca yerde baygın yatan Meleği gördüler.

Kızın annesi sedef düğmeyi ceketinin cebine koydu. Evde, Melek iyice kendine geldikten sonra, düğmeyi ona verdi :

— Bunu orada görmeseydik seni havuzda arayacaktık.

Melek küçük sedef düğmeyi dudaklarına götürdü.

— Elbiseme dikmiyelim artık. Onu bileziğimle altın iğnemi sakladığım kutuya koyacağım. Hayatımı kurtaran düğmenin kıymeti benim için onlardan az değildir.

O günden sonra Melek, konaktaki gizli kütüphaneyi aramaktan vazgeçti.

UĞURSUZ ŞATO

— 22 —

Mahzenin 13 üncü hücresinden Jan Terruayı getirdiler. Uğursuz Şato sahibinin tarifi üzerine laboratuvarında buldukları ilâçla kolayca ayılttılar. Alenin kuleden çıkardığı Eleonora ile iki genç kız şövalyeyi bu halde görünce acı acı ağlamağa başladılar. Fakat Şövalye, — «Bir şeyim yok, dedi. Uzun bir uyku çektim...» ve hakikaten, bir şey olmamış gibi kalktı, ailesiyle sarmaş dolaş oldu.

Terrua ailesi, öksüz kalan Oreliyi yanlarına almak için çok uğraştılar. Fakat gönlü üzgün olan genç kız, büyük teyzesinden başka yere gitmiyeceğini söyledi. Giderken, Uğursuz Şatoyu babasının köyüne hediye etti. Köylüler şatoyu yıktırıp bütün araziyi tarla haline getirdiler. Kötü yürekli adamın yaptıklarını, kızının iyiliğini anarak affettiler.

S O N

KEDİNİN HİLESİ

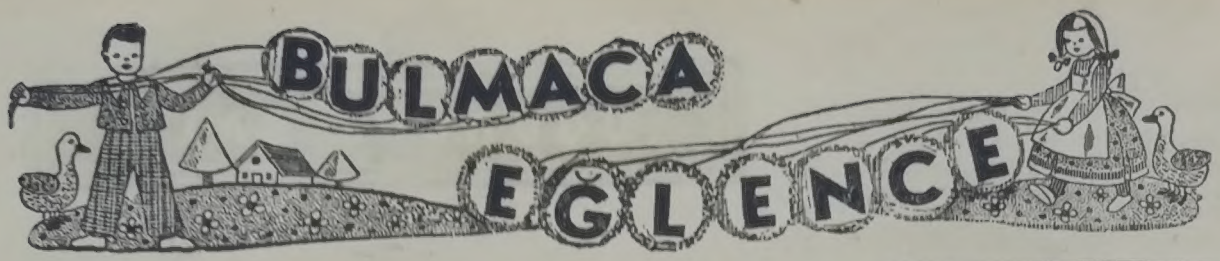

UÇTU UÇTU OYUNU

Oyuncular, bir masa etrafında sıralanırlar. Kaptan «uçtu uçtu, serçe uçtu» deyince, herkes şahadet parmağını havaya kaldırır. Bu oyunun maksadı oyuncuları şaşırtmaktır. Meselâ kaptanı arada bir şaşırtmak için «uçtu uçtu deve uçtu, ev uçtu» gibi olmayan şeyleri söylediği zaman elini kaldıran olursa ona ceza verilir.

İKİ TAVUK ARASINDA

— Yavrun nezle mi oldu?

— Evet... Doğduğu zaman folluktaki samanlar ıslaktı.

YAZISIZ

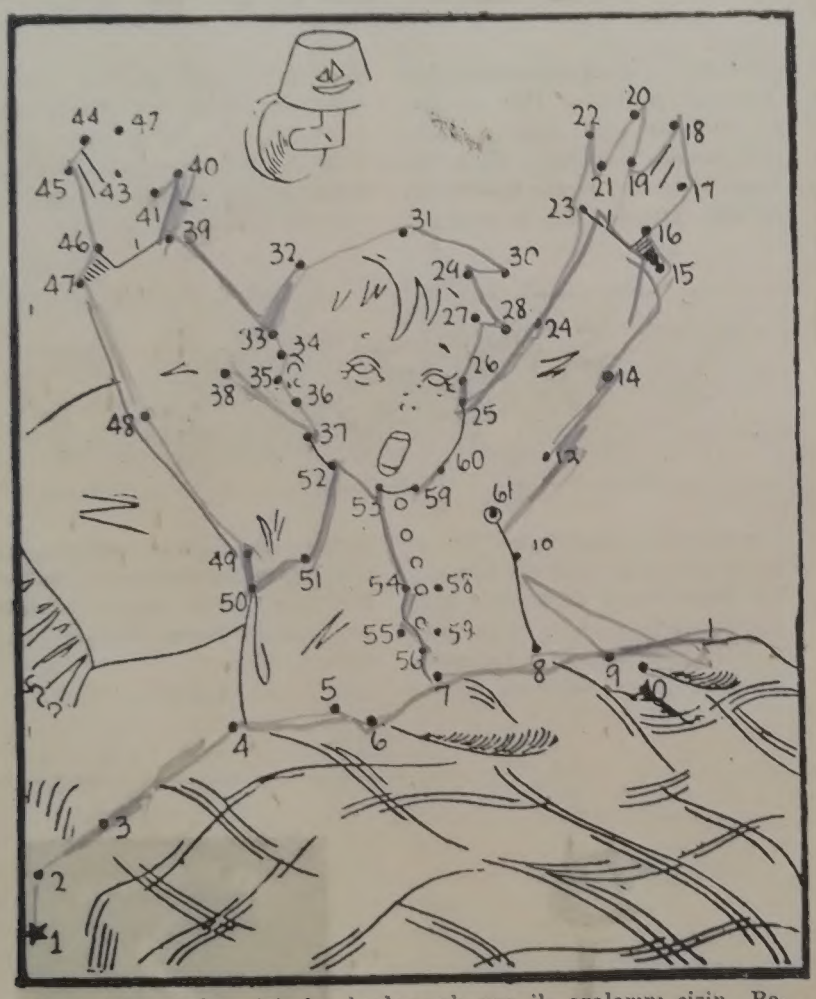

Resimdeki sayıları (1) den başlıyarak sıra ile aralarını çizin.. Bakalım ne çıkacak.

★

TABİAT BİLGİSİ DERSİNDE

Öğretmeni, Yaşara geçen gün şu soruyu sordu:

— Son tabiat bilgisi dersinde, size beyaz ayının kuzeyde yaşadığını söylemiştim, acaba neden o, güney bölgesinde yaşamıyor?

Yaşar, hiç düşünmeden cevap verdi:

— Çünkü, orada erir.

★

SANDIKTA NE OLUYOR

Fakir bir adamın evine bir gece hırsız girer.

Hırsız bulduğu küçük bir sandığı maymuncukla açmağa çalışırken adam gürültüden uyanır ve hırsızı görünce kahkahalarla gülmeğe başlar,

— Ne gülüyorsun, diye sorunca adam:

— Benim sabahtan beri sahici anahtarla açıp araya araya beş paracık bile bulamadığım bir sandığı senin gece yarısı bir maymuncukla aşmağa uğraşmana gülüyorum, cevabını verir.

★

BİLMECE

Daima kafesin içinde yaşarım, yukarı aşağı kalkar inerim, ama kuş değilim, ben neyim?

Asansör.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi: Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi: Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi: Posta Kutusu: 2217 — Beyoğlu ★ Telefon: 42933 ★ Abone şartları: Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer: Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

Dokuzuncu yıl — 10 Eylül 1953 — Sayı: 363

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan : *Elsa Muchg* ★ Çeviren : *Nihal Y. Taluy*

— 13 —

Bodrumun içi toprak ve küf kokuyordu. Demir parmaklığı küçük bir penceresi vardı.

Kapıyı dışardan kilitleyen öğretmen söylene söylene yürürken Ürsül arkasından yetişti.

— Öğretmenim..

— Galiba sen de bir ceza istiyorsun.

— Öğretmenim, bir şey söyliyeceğim : Teo ...

— Sus bir şey dinlemem.

Ürsül öbür dersi zilin çalmasını beklemekle geçirdi. Dünyada kimsesi olmıyan Teoya arkadaşlığını nasıl göstereceğini düşünüyordu. Evet, okul bahçesinden lâle koparmakla iyi bir şey yapmamıştı. Fakat Ürsül, gece, ay ışığında mezarlığın duvarından atlıyan arkadaşı Teo olduğunu anlamıştı. Sabah, yine penceresinden bir mezar taşının kırmızı lâlelerle süslenmiş olduğunu gördü. Bunun için Teo gibi tokat yese de, öğretmene gerçeği anlatmağa karar verdi.

Zil çalar çalmaz erkek çocukların sınıfına koştu, kapıyı çaldı. Tam o sırada kapıya gelen Bayan Angstla Çocuk Koruma Cemiyeti müdiresi de öğretmeni görmek istediklerini söylediler. Sınıftan bir öğrenci öğretmene haber verdi.

Dışarıya çıkan öğretmen Ürsüle bakmadan ziyaretçileriyle birlikte salona yürüdü. Kapıyı kapayıp konuşmağa başladılar. Arada bir, öğretmenin öfkeli sesi duyuluyordu. Ürsülün aklına bir şey geldi: İlk okula, eski öğretmenleri Bay Bühere gidecek, ondan yardım isteyecekti. Fakat Ürsül geç kalmıştı : küçüklerin dersleri öğleye kadardı. Öğretmen Büher büyük teneffüsten önce gitmişti. Ne yapacağını düşünürken sınıf arkadaşlarından biri haber verdi :

— Teneffüsten sonra ders yok, Ütliberg'e gezmeğe gidiyoruz. Saat bir buçukta bütün sınıf köprüde bulunacak. Çabuk eve, yemeğe koş !

Başka zaman da olsa, dağa çıkmağı pek seven Ürsül, bu gezintiye pek sevinirdi. Fakat o gün gezmeğe gideceği için Teoya bir şey yapamıyacağını düşündükçe ağlıyacaktı nerdeyse...

Bununla beraber büsbütün ümitsiz de değildi. Koşarak eve gitti.

— Anneciğim, yemekten sonra Ütliberg'e gidiyoruz. Bana iki sandöviç yap. Ama çok büyük olsun. Dağda acıkırım.

Ürsül annesinin verdiği sandöviçleri yağlı kâğıda sardı. Mutfağı iki defa dolaşabilecek uzunlukta bir sicimle bağladıktan sonra sofraya oturup babasını bekledi.

Fürrer Baba gelir gelmez yemeğe oturdular. Bahçıvan bir aralık Ürsüle,

— İlk okulda sıra arkadaşın kırmızı saçlı bir çocuk vardı. dedi. Neydi onun adı?

— Teo Aleks.

— Öyle mi ? Tuhaf bir çocuk. Öğretmen Kümmerlinin mezarını Noel ağacı gibi donatmış. Hoşuma gitti. Tanışmak isterdim bu çocukla. Bir gün çağırsana onu.

— Ne iyi olur babacığım ! Bu sırada öyle fena bir durumda ki ! Ne olur, ona yardım etsene !

— Elimden gelirse yaparım tabiî. Neymiş derdi ?

Ürsül, okulda görüp duyduklarını anlattı.

— Teonun öğretmeni beni dinlemedi. Bari yemekten sonra sen gidiver. Çiçeklerin nerede olduğunu kendisine söyle. Çünkü o, Teonun lâleleri sattığını zannediyor.

— Başkalarının işlerine karışmağı sevmem, bilirsin kızım. Ama Teo kimsesiz bir göçmen çocuğu... Ölen Kümmerli Babanın da hatırı var. Çabuk yemeğimizi bitirelim de üçte okula uğrarım.

Annesi,

— Babanın işi çıkarsa ben giderim, merak etme ! diye Ürsülü teselli etti.

Bir saat sonra Ürsül çantasında büyüklüğüyle babasını bile güldürmüş olan sandöviçlerle neşeyle okula koşuyordu.

Bodruma hapsedilen Teo bir tahta sandığın üstüne oturmuş, için için ağlıyordu. Kalbi ümitsizlik doluydu. Küçükken Kümmerli Babaya, başındaki işiğin sönmemesi için daima iyi ve dürüst kalacağına söz vermemiş miydi ?... Halbuki resim sevgisi yüzünden hırsızlık yapmıştı !

Teo yüzünü avuçları arasına sakladığı için bodrumun birdenbire aydınlandığını farketmedi. Birisi, duyulur duyulmaz bir sesle,

— Teo... Teo !.. diye fısıldadı.

Küçük mahpus başını kaldırıp şaşkınlıkla yukarıya baktı.

— Sana bir şey getirdim. Teo. İndiriyorum !

Beyaz kâğıda sarılı bir paket uzun bir ipe bağlı olarak pencerenin demir parmaklığının arasından bodruma indi. Heyecanlı bir ses devam etti :

— Babam bugün öğleden sonra gelip öğretmeninle görüşecek; her şeyi halledecek. Çabuk ipi kes, çocuklar geliyorlar...

Teo sicimi ucundan çakısiyle kesti. Bodrumun penceresi kapandı, ortalık yine karanlığa gömüldü. Açlıktan yüreği ezildiği halde Teo sandöviçlere bakıyor, âdeta yemeğe kıyamıyordu. O da Ürsüle bir şey vermek istiyordu ama ne vereceğini bilemiyordu. Cebinden hiç ayırmadığı prizmasından başka, kendine ait eşyası yoktu ki !... Sandöviç kokusuna dayanamıyarak yemeğe başladı. Cebinden Kümmerli Babanın kıymetli yadigarı prizmayı çıkardı. Kenarları yer yer kırılmıştı ve kristalin parlak sathında birkaç çizik vardı. Fakat camın bu önemsiz sakatlığı Teoyu renkli dünyalara götürmesine engel olmuyordu.

Tam o sırada, güneş ışığı pencerenin demir parmaklığından içeri süzüldü. Teo prizmayı ona tuttu. Tozlu, küflü bodrum türlü türlü renklere boyandı, eski bir saray salonuna benzedi.

Teo, bir elinde yarısına geldiği sandöviç; öbür elinde seyretmeğe devam ettiği prizma ile dururken çevrilen anahtarın gıcırtısı duyuldu. Bodruma sınıf öğretmeniyle Çocuk Koruma Cemiyeti Müdiresi girdiler. Şaşkınlıkla bakıştılar.

— *Devam edecek* —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

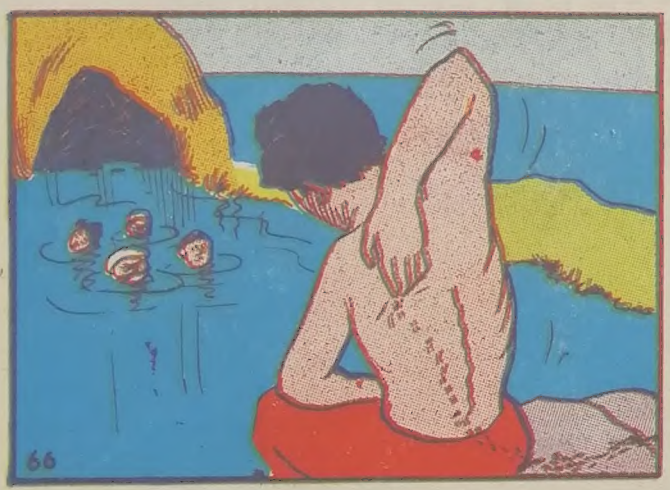

Son dakikada karıncalar yardıma yetiştiler. Canavarın sırtına çıkmağa başladılar.

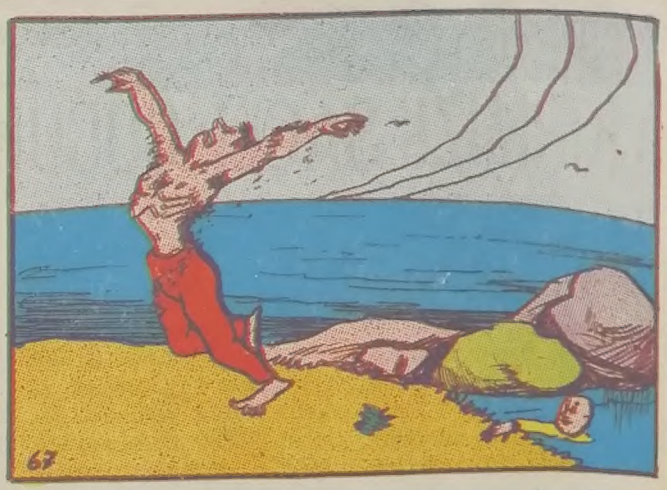

Karıncalar onu yemeğe başlayınca Dev korkunç feryatlar koparıyordu.

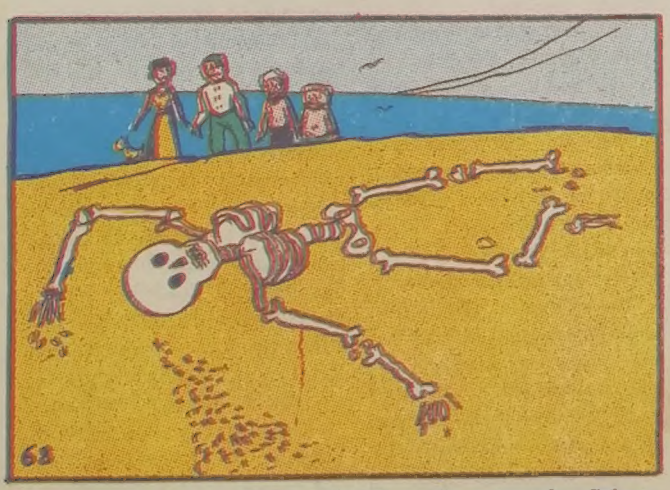

On dakika sonra Dev'in iskeleti yerde yatıyordu. Çoban, karıncalara teşekkür edip tekrar yola koyulurken..

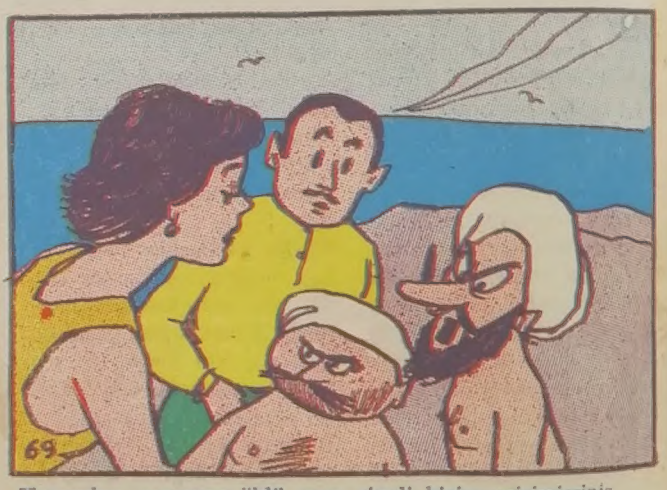

Korsanlar, «canavar öldü ama, şimdi bizim esirimizsiniz. Hakan bir milyon altın vermezse sizi öldürürüz!» dediler.

Diğer korsan «Hayır bir milyon yüz altın istiyeceğiz» dedi. Böylece aralarında bir tartışmadır başladı.

Derken korkunç bir kavgaya tutuştular. Bunu fırsat bilen çobanla, prenses oradan uzaklaştılar.

— Devam edecek —